

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUN

ILLUSTRERAD TIDNING
GRUNDLAGD AF
FÖR KVINNAN OCH HEMMET
FRITHIOF HELLBERG

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

MADAME ANNIE DUMBA

Vårdusflaskan

SJÖNK SOLEN, dog dagen, svann dags-
sorlet hän
på skymningsstjärnornas strängar,
drog mörkret sitt flor öfver lundernas trän
och örtagårdarnas sängar?
Göt jorden i liljornas saft och rot
all vällust, som vårnatten gömmer?
Maria, din kind sjönk mot Mästarens fot,
och dagen och natten du glömmes.

Som af örtagårdarnas ljufvaste vår
en doft genom huset strömmar
och af drypande olja fuktas ditt hår,
när ögat du sluter i drömmar.
Bland mörke judar i Simons hus
ditt kostliga käril du tömde,
se, blek blir din kind inför facklornas ljus,
ty ditt brinnande hjärta det gömde.

— O, kärlek, din sötma, din läkdoms skatt
jag göt öfver sårade fötter!
Dog dagen, sjönk solen, sjönk jorden i natt,
dog musten i markernas rötter?

VÅRT NYA MINISTERPAR.

FÖR OMKRING en vecka sedan anlände till Stockholm den nyutnämnde österrikisk-ungerske ministern d:r C. Dumba med sin fru, madame Annie Dumba, f. baronessa v. Lieven, som tillhör den kända liffländsk-rysk-svenska släkten och sålunda är släkt med en annan diplomathustru, den vidtberömda furstinnan Darja v. Lieven. Vi meddela i dag ett porträtt af madame Dumba och af den distingerade ministern, som gränat i sitt lands tjänst under en lång diplomatbana vid de olika legationerna i London, Rom, Paris, Belgrad och St. Petersburg, där han år 1905 ingick äktenskap med den vackra unga baronessan Annie v. Lieven, dotter till konservatorn vid kejsarliga museet i Petersburg. Vår fotografi af madame Dumba, hvilken hennes man anser vara den mest lyckade af alla de charmanta fotografier af henne, som pryda hans arbetsrum, är en amatörfotografi, tagen af baron Rothschild i Wien, från hvilken plats vårt nya österrikiska ministerpar senast kommer.

ÖSTERRIKISKE MINISTERN C. DUMBA

Bortsusade minnet af åldrar som flytt,
af tidernas suckande skeden?
Se, solhulet purprar från bergen på nytt
som i dröm ett violblått eden.

Hvart vandra vi, Mästare? — Väckt blef
min själ
af morgonens saliga fläktar;
ej timmarnas oro min frid bortstjäl,
ej längre min ande försmäktar.
Se liljorna lysa som eld öfver snö,
har den eviga vårdagen randats?
O, stör mig ej, väck mig ej, ljuft vore dö,
se'n ditt paradys' luft jag andats.

Maria, se vissnat ha liljornas fång,
och tomma stå stjärnornas brunnar,
bland stenar jag vandrar min ensam-
hets gång.

Ej jorden en rast mig förunnar.
Blott törnet stinger till blods min häl
i marternas brännande öken,
af ångestens böljor kringhvärfves min
själ
och min ande af dödsskuggans töcken.

Maria, se ljuf blir för smärtan din tår
som dagen för vårgräsens rötter;
med drömmarnas vällukt, med Sarons
vår

du smorde de sargade fötter.
Med kärlekens sötma du smorde min
kropp
för grafven, som mörk sig upplåter
tills paradisängdernas sol går opp
kring de saligas drömmar åter.

GUSTAVA SVANSTRÖM.

Barnens dag.

DE SOM TALAR om Barnens dag måste börja med vädret, som gick från regn till sol och regn igen, ty väderlekens skiftningar följdes troget af stämningen i staden och öfver fästigheterna. På lördagen som gaf ett kallt och missbelåtet regn, vittnade inte mycket mer än flaggorna och en och annan regnkappsklädd böss-skramlare om dagens betydelse. Såvida man icke var ute midt på middagen och såg det gustavianska tåget dra genom gatorna eller hittade till Idrottsplatsen med dess många attraktioner.

Det ekonomiska resultatet af första dagen blef nog också ganska nedslående liksom förhoppningarna på söndagen bleknade äfven hos de mest sangviniska. Men söndagsbarn ha ju en särskild tur med sig och så hade också barnens söndag. Dagen blef glad och solig, ehuru en smula kylig, folkvimlet var brokigt och tätt och hela luften genljöd af slantskrammel där icke friluftsmusiken i parkerna tog öfverhand. I Idrottsparken utvecklades i Gustaf III:s tecken ett rörligt lif kring stånd och förlustselokaler och icke minst kring rutschbana och tombola. Sporttäflingarna både gammaldags och moderna lockade mycket folk, så och cabareten.

Ännu sent på aftonen fortfor karnevalslifvet och skörden bärgades flitigt i ladorna åt de små.

SJUKSKÖTERS KORNAS BANKETT PÅ CONTINENTAL FÖR SIN AFGÅENDE HUSMODER.
A. BLOMBERG FOTO.

En hyllning för "Sabbatsbergarnes" husmoder.

FURU IDA GEIJER, som i 18 år varit husmoder på Sabbatsbergs sjukhus och snart lämnar denna befattning för att njuta en väl-förtjänt hvila, fyllde måndagen den 17 maj 60 år. Med anledning häraf fick fru Geijer mot-taga ofantligt många bevis på den tillgifvenhet hon under sin långa arbetstid på Sabbatsberg tillvunnit sig. Den rikaste blomsterskörd smy-kade hennes rum, och telegram och hälsningar i mängd ingingo från vänner och forna elever runt hela landet.

För att gifva ett uttryck åt den tacksamhet man kände för sin husmor hade Sabbatsbergs skö-terskor samt från anstalten utgångna elever in-bjudit fru Geijer till en enkel fest å Hotell Continental på aftonen den 17 maj. När fru Geijer vid 1/2 9-tiden anlände, mottogs hon af en ansenlig skara samt hälsades med sång ut-förd af ett antal sjuksköterskor. Icke mindre än omkring 150 "Sabbatsbergare" i sina hvita mössor och mörka högtidsdräkter hade samlats jämte en del fruar, också f. d. elever. Under tonerna af en marsch (naturligtvis spelad af en sjuksköterska), vandrade man in i matsalen, där det dukats för omkring 150 personer. Om-kring hedersgästens kuvert hade placerats en del af de härliga rosor, som dagen medfört.

Det var ett lifligt sällskap, som samlats här; deltagarne sutto ordnade efter årskurser, och detta gjorde, att gamla kamrater återfunno hvarandra efter kanske långa års skilsmässa, minnena från elevtiden togos fram, och vän-skapsband knötos fastare. Den gemensamma känslan af tillgifvenhet för sjukvårdskallet och för henne, som var hedergästen, gaf åt detta samkväm en alldeles särskild prä-gel af hjärtlighet och godt kamratskap. Fröken Estrid Rodhe frambar "Sabbatsber-garnes" tack till sin husmor för de många åren af troget och trä-get arbete, för den kärlek hon visat de unga skaror, som gått genom Sabbatsberg ut-till sjukvårdens olika områden, för

hennes aldrig sviktande tålmod och för hennes fridsamma ledning af den stora anstalten. Därefter utbragtes ett fyrfaldigt lefve. Fröken Agda Meyer-son skildrade i humoristiskt skrifna verser elev-tidens olika stämningar och gaf äfven uttryck åt den tacksamhet alla kände för fru Geijer. Hon tackade rörd för de många bevis på till-gifvenhet, som kommit henne till del och sär-skildt för att en så stor skara denna afton velat samlas omkring henne. Sedan man druckit kaffe i salongerna och åhört uppläsandet af telegrammen utfördes såväl solosång som ge-mensam sång af "systrarna". Samvaron blef för alla ett kärt och festligt minne. —

Fru Ida Geijer är född och uppfödd i det mångbesjungna Värmland. Hennes första hem var Östanås herregård, där hon föddes 1849, dotter till brukspatron C. E. Andersson och hans maka född Maile. Vid sitt giftermål med disponent Axel Geijer flyttade hon 1871 till Dejefors bruk. Det lyckliga hemmet träffades snart af svåra pröfningar. 1876 miste ma-karne genom döden inom några få dagar två barn, och 1883 dog disponent Geijer, ännu i sina bästa år. Så stod fru Geijer vid jämfö-relsevis unga år ensam med två små döttrar. Men hon fann den väg, där hon skulle återfå kraft och lefnadsmod, hon gick in i arbetet för de lidande och blef 1887 husmoder på Kristi-nehamns hospital, där hon verkade tills hon 1891 blef kallad till husmoder på Sabbatsbergs sjukhus. Af döttrarna är en bosatt i Amerika, en är gift och bosatt i Stockholm.

I 18 år har fru Geijer med outtrött-lighet fullgjort de mångskiftande plik-ter, hvilka den kräf-vande posten som husmoder på Sabbats-bergs stora sjukhus fört med sig. Och alla de unga, som under dessa år gått ut från anstalten som sjuksköterskor, ha ta-git med som ett af elevtidens bästa min-nen hägkomsten af hennes milda och mo-derliga personlighet.

FURU IDA GEIJER BLAND SINA FÖDELSEDAGSBLOMMOR. ESTRID RODHE.

PÄRMAR

Idun 1908
och föregående år

tillhandahållas till följande priser: Kunna erhållas i närmaste bokhan-del eller direkt från Iduns expedition, Iduns Romanbibliotek, röda eller gröna 0: 50 om rekvisition och likvid i postansöning Iduns Hjälpreda, röda eller gröna... 0: 50 insändes.

Jens Christian och Alicia

Berättelse för Idun af Mathilda Mallin

DET ÄR något af litterär turist hos denna författarinna. Endast i några sällsynta fall skildrar hon svenskt lif — eljes rör hon sig ute på kontinenten, söker sina modeller i expresstågens kupéer, på storstädernas asfalt och i lyxhotellens matsalar, när hon inte förflyttar sig till Paris och Napoleonstiden. I nedanstående skiss har hon förlagt sin skildring till det soliga landet söder om Alpena.

DETTA ÄR en sann historia om furan från Norden och palmen från Södern. Stället där de träffades var Gardone Riviera vid Gardasjön.

Alicia Contari hette palmen. I fall någon kan tänka sig en palm i klädningar från Paquin och hattar "to match". Om det annars var något märkvärdigt med henne utom kläderna? .. Hon hade ett praktfullt solgult hår, som i böljor och bränningar reste sig omkring en smal panna öfver ett par litet hopknipna, djupt beskuggade bruna ögon, hvilka, när hon gjorde sig omak ett riktigt spärta upp dem, kunde stråla — stråla... Hon hade smala kinder och grop i hakan och en mun som ett barns: blekröd, fuktig och halföppen. Hon hade varit förlovvad med en odåga till romersk grefve (själf var hon fullblodsvenetianska, rik och borgerlig) och gick nu efter en stormig uppslagning och hängde med hufvudet och inbillade sig, att alla karlar voro uslingar, att världen var en jämmerdal och att hon aldrig kunde bli lycklig mera. För att kurerä henne hade föräldrarna hittat på att skicka henne till en faster vid Gardasjön — en dam, som hade ben i näsan, var gift med en framstående politiker, förutvarande finansminister, och som förstod sig bättre både på politik och finanser än mannen. Men framför allt förstod hon sig på människor och såg genast på Alicia, att denna nog inte länge vore i stånd att framhärda i sin melanholiska uppfattning af världen och mannen.

Nu komma vi till furan från Norden.

Jens Christian Anker Carstensen hette han och var en angliserad norrman från Stavanger: svarthårig, slätkammad, slätrakad, blåögd, lång och knotig, onaturligt isigt formell mot främlingar, själfsvåldigt, pojaktigt förtrolig mot dem han kände och tyckte om. Efter en älgjakt på "Östlandet", då han haft oturen att vara ihop med en mera sportälskande än egentligen skjutkunnig vän, hade han med ett icke ofarligt sår i bröstet blifvit skickad till sin farbroders prästgård vid jämtländska gränsen. Där hade han legat sjuk hela hösten och mottagit den mest uppoffrande vård af en af sina oräkneliga rödhåriga kusiner. De hade blifvit de bästa vänner — hon var också sportälskande, munter och hurtig — och efter ett par månaders tid, när han var på bättringsvägen, hade han förlofvat sig med henne. Hon hette Lilly, men medgaf själf, att hon, strängt taget, inte passade till namnet.

Bröllopet var redan bestämdt till våren, då det i en fulltalig familjekonsej, efter förutgående rådplägning med läkaren, plötsligt beslöts, att Jens Christian borde tillbringa sista delen af sin rekonvalescens vid den s. k. "tyska Rivieran". Svärfadern och Lilly ogillade nämligen efter hörsagor Nizza och fruktade mera än ord kunna uttrycka Monte Carlo.

Alltså hände det sig en vacker dag i november att unge Jens Christian Anker Carsten-

sen installerade sig på Grand Hotell i Gardone. Det hade snöat och frusit, då han på Kölens sluttningar sagt farväl till Lilly, och Kristiania hade sett ut som ett haf af hvitgrå dimma, då han från kupéfönstret vinkade farväl åt sina talrika tanter, som alla hade kommit ned till tåget bara för att få tala om förlofningen. I Köpenhamn hade orkanen genast rifvit hans bepröfvade resmössa af hufvudet på honom och nästan krossat honom själf emot en lyktstolpe. Själland hade varit ett enda tröstlöst grått i grått, Tyskland en mörk rutschbana af susande nattåg; snötjocka i Tyrolen; höga drifvor i Brennerpasset; och så — ändtligen! — det stilla Riva, solskenshvitt emot en strålande sommarhimmel, Lago di Gardas safirblå vatten, "Rivierans" gula rosor och dammiga palmer, olivskogarnes glesa och fantastiska skuggor längs sluttningarna...

Jens Christian Anker Carstensen (det var ett oförlätligt etikettfel att någonsin glömma det inskjutna "Anker", hvilket i hemlandet ensamt var nog att beteckna familjens position) kände sig, sanningen att säga, föga hemsjuk efter Norge. Han skref pliktskyldigast ett hastigt vykort till Lilly, riglade dörren efter kyparen, anlade ögonblickligen en splitterny hvit flanelkostym och öppnade på vid gafvel bägge fönstren utåt trädgården och sjön.

Och det lurande ödet hade alls intet förbarmande: redan samma eftermiddag såg han för första gången fröken Alicia. Nere i trädgården på Grand Hotell satt hon och drack kaffe ihop med några tyska bekanta. Tillfälligtvis var hon i godt humör och hade för ögonblicket totalt glömt den samvetslöse romarens uppförande. Därför skrattade hon, och när Alicia skrattade, kunde inte ens den värste misantrop undgå att lägga märke till att detta gamla, halft utlocknade och illa medfarna klot ännu ägde åtminstone en Eva. Den unge nyförlovade norrmanen i fönstret midt emot såg henne genast — såg bara henne — och tillbragte sedan eftermiddagen med att allvarligt reflektera öfver, hur det kunde vara möjligt, att en flicka, som onekligen var till den grad olik Lilly, ändå kunde vara så intagande. När hon ändtligen efter två timmar reste sig upp och vände ryggen till honom, tillskref han emellertid hufvudsakligen hennes charm (detta hade Lilly förutseende inpräntat i honom) "utländska toalettkonster" och kände sig strax något afkyld.

Men när han dagen efter företog sin första utflykt till Saló, ville det alltjämt lika obevkliga ödet att Alicia Contari äfven var med på båten. Hon var i hvitt och bar en enorm svart hatt med minst ett dussin långa svarta plymer. Dagen förut hade han inte så mycket som tänkt på, hur hon var klädd, men nu började han äfven gifva akt på det. Och han visste inte, hur det kom sig, men han kunde rakt inte låta bli att tänka på, hur Lilly männe skulle ha sett ut under de där plymerna, och han var i beråd med sig själf, om han varmt skulle

tillråda henne att så snart som möjligt anskaffa sig just en sådan hatt, eller om han inte på det bestämdaste skulle afråda henne därifrån.

Alicia å sin sida tycktes emellertid inte alls lägga märke till den grubblande Jens Christian. Hon hade — såsom hon själf brukade uttrycka det — "händerna proppfulla" med sin österrikiske grefve. Han var nämligen en ackquisition en flicka med aktning för sig själf ovillkorligen vore mån om att bevara: en veritabel riksgrefve von und zu, någonting mycket klingande både i Steyermark och Böhmen (Alicia kunde knappt uttala det) med predikatet Hochgeboren (hvilket Alicia mycket väl visste vara oändligt förnämre än hoch und wohlgeboren) samt odisputabel rättighet — på tryck i "Almanach de Gøtha" — att kalla sig kejsarens "cher cousin".

Jens Christian Anker Carstensen satte sig resigneradt afväntande midt emot fröken Alicias hvilstol. Ett ögonblick möttes deras ögon och han tyckte, att hon rodnade. Men i nästa sekund hade hon åter vänt sig bort ifrån honom och ordnade omsorgsfullt några hänghufvade jätteviol, hon själf hittills burit i bältet, till en knapphålsbukett åt österrikarn. De talade hela tiden italienska — Jens Christian kunde inte italienska — det lät för hans öron som ett halfhögt kvitter af ljusa vokaler, ur hvilket han då och då ansträngt kunde uppfånga ett signorina eller felicissimo eller något annat liknande förstäligt ord. Alicia skrattade, kysade under ögonhåren, sträckte ut fötterna, så att man under klädningens fall tydligen såg silkestrumporna spända öfver vrister, tittade ner i knäet, tittade på blommorna, surmulade, skrattade igen — kort sagt: koketterade groft. En omständighet, som, ehuru den i hög grad retade Jens Christian, icke i minsta mån förringade hans beundran.

Men han var förnärmd — hvem som helst kunde väl bli det! — och stiltlich entrüstet. Först och främst — på ett konventionellt något sväfvande sätt — för Lillys räkning ("Gud vare lofvad, att sådana kvinnor som hon ännu existera!" tänkte han fromt) och sedan, mycket reellt och uppriktigt, för sin egen räkning. Satt inte hon här och visste med sig själf, hur oändligt mycket mera begäfvad, varmhjärtad, ofördärfvad och ungdomsfrisk han var än kejsarens "cher cousin", som såg ut som själfva urtypen för vivörerna i en Wiener-operett? Fy tusan!... Att en oskyldig flicka ändå kunde ha så dålig smak!... Och de blå ögonen under den rutiga kasketten, hvilka intet annat sågo än Alicia och hennes kavaljer, blefvo hvassare och hvassare, medan han iskallt likgiltigt sög på cigarren och hänfullt öfverlägset slog det ena benet öfver det andra.

Naturligtvis gjorde han fröken Alicia blodig orätt. Naturligtvis hade hon redan för länge sedan upptäckt alla hans mångfaldiga företräden och lutade redan starkt åt hans egen mening: han vore ett tacksammare och värdigare objekt för hennes uppmärksamhet än österrikaren. Hvad den trolöse romaren angick, var han i detta ögonblick så fullständigt utplånad ur hennes minne som om han aldrig hade existerat. Fastern satt bredvid och tittade på: hon hade goda ögon och förstod sig på att bruka dem. Så tappade hon sina handskar. Jens Christian stod nästan på hufvudet för att taga upp dem. "Merci, monsieur... Mille fois merci!..."

Hon såg innerligt vänlig och gemytlig ut, och fastän han visste med sig, att hans franska inte vore felfri, vågade han sig fram med en reflexion öfver vädret och solskenet. Han belönades med en smickrande uppmärksamhet, som om han sagt den mest originella skarp-sinnighet.

Använd endast

KOCKUMS

PANSAR-Emaljerade

GJUTNA GRYTOR.

Giffria.

Solida.

KALMAR ÅNGKVARNS A.-B:s

KALMAR 1:ma

- RISSTÄRKELSE -

OBS! Gulmedalj i London 1906.

tillverkad på landets modernaste stärkelsefabrik, utmärker sig särskildt för **hvit-het, renhet och styrka.**

Finnes hos hvarje välsorterad spicerihandlare i hela riket.

— — — Monsieur var naturligtvis engelsman? ...

— Nej, norrman — skandinav, stammade han med en dunkel fruktan för att hon strax skulle komma fram med Ishafvet eller Nordkap. Men han misskände henne.

— Så intressant!... Hon hade särskildt studerat Norge, sade hon.

Han trodde henne och bugade sig smickrad.

Ja, det var i sanning framtidens land, ungdomens land!... Hon suckade och slog ut med handen: "Mais notre vieille Italie" hon smålog. "Hon måtte vara satans begåfvad!" tänkte Jens Christian.

Och hon var verkligen mer än vanligt begåfvad: i nästa ögonblick hade den intelligenta människan funnit på att tala om sillfisket i Nordsjön. Det var fullkomlig inspiration, ty Jens Christian såg mycket mera ut som en hertigs äldste son än som en kontorist från Stavanger.

... Om han kände något till sillfisket i Nordsjön?... Om han kände något till sillfiske! Var inte hans far den störste sillkungen på hela Västlandet! Genom en rent af genial tankeförbindelse hade hon valt det samtalsämne han bäst i världen var hemma uti, och han störtade sig genast vältaligt patriotiskt hufvudstupa ut i en riktigt saltvattensfradgande beskrifning.

— Tänk!... Hur originellt och intressant! ... Alicia måste verkligen höra på... Det var som att läsa "Mon Frère Yves" ... Nej, att hon skulle upplefva nöjet af Monsieurs bekantskap och konversation!... Hon, som alltid till den grad hade intresserat sig för Norge ... Detta vore sannerligen belöningen!

Hon bad att få veta hans namn och presenterade sig och sitt sällskap. Den frisinnade norrmannen var förtjust öfver att göra en verklig lefvande "Excellenza's" bekantskap. Och den intelligenta ministerfrun, som förstod sig lika bra på sina bekantas finanser som på Italiens, såg med ett halft öga att sillkungens son — "kronprins till hafvet" som hon poetiskt uttryckte sig — var ett bra mycket bättre "objekt" för Alicia än kejsarens "cousin". Hvad det enligt hennes mening kom an på, var först och främst att "distrahera flickan".

Och "distraherad" blef sannerligen Alicia! De veckor, som nu följde, blefvo de mest spännande händelserika hon någonsin i sitt lif upplefvat. I sentimentala, exalterade scener, än med österrikaren, än med Jens Christian — bägge svartsjuka som tigrar — sönderslets hon dagligen mellan sin verkligen uppriktiga, häftiga förälskelse i den blonde nordbon och sin lika uppriktiga inrotade venetianska respekt för den hvita uniformen samt sitt fasta beslut att — kosta hvad det ville — en gång nämnas i *Almanach de Gotha*.

Och detta ödesdigra beslut — ingenting annat — var det, som, när det kritiska ögonblicket kom, definitivt skilde furan och palmen åt. Ty fastän han svor på, att hon, om hon framhårdade i sin vägran, finge hans lif på sitt samvete, och fastän hon grät i hans armar och försäkrade, att han och han allena vore ljuspunkten i hennes tillvaro, hennes ungdoms dröm, hennes ideal af en man, så... så... Kunde han inte inse, att det vore hennes plikt mot hennes familj, att... Enfin, hon hade

Biskop G. Billing.

gifvit grefven sitt ord. Och när hade väl en Contari, en venetianska, brutit sitt ord? ...

Hon var bedårande, superb, när hon sade det. Han mindes alltid senare den stunden som kulmen i sitt lif. Genom sitt ansiktsuttryck, genom sina ord — "en Contari, en venetianska" — hade hon från hvardagslifvets sfär lyft dem bägge upp på romantikens och tragediens högsta tinnar. Och nästan utan att veta det, var han henne innerst tacksam. Det var i det ögonblicket idén om hans och Alicias likhet med furan och palmen i Heines berömda dikt föddes i hans själ.

Som han såg henne denna afskedskväll, såg han henne sedan alltid, och minnet af henne kastade glans öfver hans lif. Det var i solnedgången, på höjderna ofvanför Gardone de möttes sista gången — i en olivlund, öfver hvilken skymningen redan hvilade. Ändtligen hade han sagt henne allt hvad han hade på hjärtat och som, sedan han såg henne första dagen, nästan velat spränga det. Och hon — hon hade å sin sida tillstått... tillstått... Inte med ord precis -- men med blickar och snyftningar och till slut kyssar. Och när de hade talat ut och han ändtligen hade fått klart för sig, att hon aldrig — o, aldrig! — kunde tänka på att svika sin plikt (som var kejsarens "cher cousin"), och hon satt bredvid honom med sina händer i hans, med sina stora ögon fulla af tårar, tragiskt obeveklig, bäfvande af ömhet och smärta... Då kände han att det var hennes ömma och sönderslitande "nej", som med en oförvansklig krona krönte hans ungdom och kastade öfver hans lif en poesiers strålgans, hvilken helt och hållet för evigt fördunklade det hvardagliga glädjeskimmer Lillys varma och tacksamma "ja" en gång framkallat.

Professor K. Warburg.

FÖR JOURNALISTERNA uppe på referentläktaren i riksdagshuset är tillkomsten af de politiska karikatyrerna af Victor Bergdahl, som nu utställas i Hallins konsthandel, ingen hemlighet. De ha sett den unge artisten, såsom tecknare åt skilda stockholmstidningar, sitta däruppe vid högtidliga tillfällen, flitig och stillsam, medan dessa "gode herrar och svenske män", som nu säljas som etsningar för 5 kr. stycket, blefvo till under hans ritstift. De känna också förebilderna nästan lika bra som artisten och kunna vitsorda, hur väl de roliga karaktäristika äro träffade. Just så där halft nerhasad och oberörd sitter regeringen på statsrådsbänken, då kritikens skurar falla öfver den som en hagelby i april, just så där ser vår direktör på stockholmsbanken eller vår myndige första kammare- eller biskop ut, när de vanka kring i kammare och korridorer eller hålla ett anförande — just så med en liten förenklning bortåt karikatyrerna. De gemytliga gubbarna ha också rönt en viss uppmärksamhet, icke minst bland de afporträtterade själfva och — deras vänner.

Den manliga hållningen.

Intryck från kvinnorösträttskongressen.

NÅGON DAG efter rösträttskongressens slut blefvo vi, som ännu voro kvar, i tillfälle att höra ett föredrag i Londons Shakespeareklubb öfver ämnet: "Hvad Shakespeare tänkte om kvinnan". Detta var på sitt sätt nästan lika betecknande som att det hölls rösträttspredikan i St Paul's, Englands främsta katedral, men, jag för min del försummade likväl tillfället, man kunde ju ändå ungefär tänka sig hvad det hela skulle mynna ut i. Shakespeare ha vi ju föröfrigt alltid ibland oss, medan de tillfällen, som kongressdagarna gäfvat att få veta hvad *mannen af i dag* tänker om kvinnan och hennes strid för politiska rättigheter, däremot icke komma tillbaka och icke fingo försummas.

Det ligger nära till hands att tro, att männen icke spela någon som helst roll vid något så exklusivt som en kvinnorösträttskongress — ingen roll eller en snöpligt fientlig. Och dock var motsatsen fallet! De manliga insatserna i själfva kongressförhandlingarna inskränkte sig visserligen till några diskussionsinlägg och hälsningstal af "fraternal delegates", men vid de offentliga mötena funnos alltid manliga talare, och i det sällskapslif, som spanns omkring kongressen, togo männen alltid del som gäster — eller värdar. På detta sätt fingo vi ju veta — icke hvad den stora skaran af män, likgiltiga eller motståndare tänkte, ty af de skeptiska eller vresiga minerna, den öfverlägsna axelryckningen utöfver landet sågo vi ju intet, men — hur *de* män tänkte och kände inför rörelsen, som voro sympatiskt stämda eller t. o. m. aktiva arbetare.

— Om männen visste, hur väl de bli mottagna här, och hur glada och tacksamma vi äro öfver att ta emot dem, så skulle de nog komma allesamman, sade vår ordförande, mrs Catt, efter en hälsning framförd af "holländska mäns förening för kvinnans rösträtt". Det är väl för sangviniskt, ty där är ju män, som icke falla till föga ens för den mest älskvärda kvinnlighet, men att på denna kongress, där stundom nog så hårda domar fälldes, hvarje förstående och uppmuntrande ord från en manlig talare hälsades med nästan rörande entusiasm, är åtminstone säkert. Det var två skäl, så vidt jag kan se, till detta. Först: kvinnorna i de flesta land äro så vana att i sina emancipationssträfvanden stå ensamma och behandlas som motståndare, att deras förväning öfver undantagen endast kan mätas med deras glädje öfver dem. Vidare: hvad dessa speciella män angår var deras entusiasm så äkta och värmande, deras uppskattning af kvinnoinsatserna så oförbehållsam, deras tro så glödande och deras rättfärdighets- och medkänsla, i all synnerhet för arbeterskorna och arbetarhustrurna, så stark, att äfven om icke de psykologiska förutsättningarna för sympati från kvinnorna funnits på förhand, de skulle ha tvingat sig till den lika fullt.

Lektor J. Nyström.

Jag tror föröfrigt, att dessa herrar icke blott gjorde intryck, utan fingo ganska djupa sådana af den samling utvalda kvinnor, som funnos inom kongressen. Parlementsledamöter smulto ned som vax inför mrs Catt och dr Anna

LÄS!

Några äldre årgångar realiserar till betydligt nedsatta priser och erbjuda för dem, som förut ej äga desamma, en billig, omväxlande och lärorik lektyr. Mot insändande af nedannämnda belopp till *Expeditionen af Idun, Stockholm*, erhålles inom Sverige portofritt:

Idun 1892	2: —	Idun 1906 (utan julnummer, nr 25 o. 52 felas)	5: 50
Idun 1893 (nr 1 felas)	2: —	Idun 1907 (med julnumret)	6: —
Idun 1895 (utan julnummer)	2: —	Iduns julnummer 1894	0: 20
Idun 1902 (med julnumret)	4: —	Iduns julnummer 1898	0: 20
Idun 1903 (med julnumret)	4: 50	Iduns julnummer 1905	0: 50
Idun 1904 (med julnumret)	5: —	Barngarderoben 1905, komplett	2: —
Idun 1905 (med julnumret, nr 28 felas)	5: —	Barngarderoben 1908, nr 4 o. 5 felas	2: —

LÄS!

En 60-årig kvinnlig kemist

Louise Hammarström och hennes laboratorium

BERZELIUS LÄR någon gång ha yttrat att en analytiker skall kunna arbeta i frack och glacéhandskar, utan att hans kemiska arbeten lämna några märken efter sig å dessa plagg, och häri ligger en orsak till den användbarhet kvinnoarbetet med rätta har fått särskildt på den analytiska kemiens område. Många äro ock de kvinnor, som under årtionden varit assistenter å diverse kemiska laboratorier. Louise Hammarström har gått ett steg längre än öfriga kvinnliga kemister; hon har för 16 år sedan börjat egen kemisk verksamhet genom att 1893 i Kopparberg inrätta ett bergskemiskt laboratorium.

Louise Hammarström föddes i Dalarna den 25 maj 1849; fadern, prästman, dog i unga år och lämnade änka och barn efter sig oförsörjda. Genom arbetsamhet, duglighet och goda människors hjälp kom Louise fram och började 1875 att studera kemi hos (sedermera) professor A. Werner Cronquist i Stockholm, blef snart assistent vid hans laboratorium (Kemiskt Tekniska Byrån) och fortsatte därmed t. o. m. 1882. Därefter antog hon plats som kemist vid Bångbro järnverk till 1887, och hade motsvarande befattning vid Fagersta till 1891 samt 1891—92 vid Schishytte bruk.

Behöfvet af ett analytiskt-metallurgiskt laboratorium föranledde Louise Hammarström att fr. o. m. 1893 öppna

ett sådant i Kopparberg; verksamheten och förtroendet ökades, hvarför Louise Hammarström 1903 inköpte den stora bergsmansgården Kyrkbacken och inredde sig där laboratorium och tillhörande lokaler 5 i rum, så att fördelning af olikartade arbeten kunde genomföras. Med verksamhetens utveckling erfordrades äfven assistenter, därvid dock endast kvinnliga valdes, f. n. och från 1899 Elsa Cronquist från Stockholm och från 1902 därjämte Maria Lejdström från Falun.

Behöfs då ingen manlig hjälp vid den kemiska verksamheten? frågar lite hvar. Nej! Endast där särskild kroppskraft behöfves, såsom vid krossning och malning af malmer o. d. användes manlig kraft. Mer än 29,000 analyser äro under de förflutna 16 åren verkställda vid fröken Hammarströms laboratorium — ett betydande antal, isynnerhet då man besinnar att dessa analyser utslutande afse malmer, metaller och andra hyttprodukter eller för metallers framställning nödvändiga ämnen.

Pålitlighet i arbetet och ökad erfarenhet om analysmetoderna borga nu också för en god och framgångsrik fortsättning af den nyttiga verksamheten, hvars energiska ledarinna just i dessa dagar öfverskridit 60-årsalderns gräns.

—r—r—

KYRKBACKEN

Shaw bestack både hvita och gula män med sin glittrande vältalighet. När jag säger gula, minnes jag egentligen en ung japan, som till min förvåning uppenbarade sig på mötena gång efter annan. Till sist fick jag dock höra, att han råkat att bo på samma hotell som en af de svenska delegerade — —. — Han ville första dagen inte alls höra talas om rösträtten, sade hon till mig, då jag träffade henne på mottagningen hos "Men's League", och så såg hon med ett mildt och gillande leende på japanen, som stod i närheten och applåderade.

Denna mottagning af "männens förening för kvinnans rösträtt" betecknade väl förofrigt Männens Dag framför andra på kongressen.

Föreningen, som startade för ett par år sedan med 5 medlemmar och nu har 2,000, däraf många med synnerligen välgående namn inom alla arbetsområden, från kyrkans till teaterns, hade en afton en lysande, lyckad och af kongressen, som jag tror, fulltaligt besökt mottagning. Vårdarna, hvaraf den främste var klubbens stiftare och ordförande mr Herbert Jacobs, en engelsman af den specifikt engelska idealtypen, vårdarna drucknade visserligen till dels i detta haf af damer i stor toalett, men om en af gästerna i sitt hjärta önskade en plats att slå sig ner, en kopp kaffe eller en glass, voro de där ändå alltid, och när någon af dem råddade sig upp på den klippa, som är estraden, samlades alla för att lyssna i stillhet. Festtal är festtal, och det skall man icke glömma, men det kvarstår likafullt, att dessa män hade icke blott en stark öfvertygelse om rättvisan i de kvinnliga krafven, dit nå ju relativt ganska

många äfven hemma hos oss, men ett lefvande hopp om framtiden för de kvinnliga insatsers skull, som komma att stämpla den. — Vi önska er rösträtt, icke blott för rättvisans skull, icke blott för er egen, men också för vår," var den ungefärliga grundtonen i deras anföranden. Man kan säga om dem, att de icke blott voro gifvare, men glada gifvare, sådana af hvilkas händer det kan vara en förnöjelse att ta emot sin frihet.

När de privata husen vid sådana distingerade platser som t. ex. Bedford Square slogo upp sina tunga portar för att ta emot något sådant som rösträttskvinnor, var det icke endast husets fru, som gjorde les honneurs, men äfven värden blandade sig utan fruktan i vimlet, konverserade älskvärdt och visade den tjänstaktiga artighet, som man skall ha varit i England för att ha något begrepp om. När vi en gång visades in i ett härligt gammalt bibliotek med dyrbara samlingar af böcker och antika vaser och fingor använde detta fridens och lärdomens hemvist till kapprum, då tyckte jag att det manliga tillmötesgåendet gått så långt man rimligen kunde begära.

Jag hörde också berättas, att på ett par ställen, där det fanns unga herrar i huset, det arrangerats improviserade och muntra danstillställningar i pauserna mellan kongressförhandlingarna.

Den, som kommer från Strindbergs land, måste naturligtvis framför andra med djup undran och beundran bevittna ett sådant fenomen som att tre kända och populära författare stå upp och vittna för rösträtten på en fest, arrangerad af

deras kvinnliga kollegers rösträttsklubb, redan den ett fenomen dömd efter våra förhållanden. Det var först och främst Israel Zangwill — det är väl inte många bland oss som inte ha honom att tacka för några njutningsrika timmar och en del vishet! — som gick till anfall mot antisuffragetterna och deras litteratur i ett mycket roligt litet tal, fullt af s. k. öofversätliga ordlekar, till dess han slutligen gick från skämt till allvar och profeterade sakens seger ungefär med samma ord, som dem han sedan gaf mig som en hälsning till Sverige "*I believe the Cause is marching triumphantly, and victory will not be long delayed.*"

Där var vidare en af den stora londonpublikens gunstlingar, mr Pett Ridge, och en känd krigskorrespondent och författare, mr Nevinson, som särskildt framhöll att kvinnorna icke stå utanför krigets fasa, att det för dem stundom kan gälla minst lika blodigt allvar som för männen. Bernhard Shaw syntes icke, men han hade kort därefter hållit ett rösträttsföredrag.

Detta var något af hvad kongressen gaf för intryck af den manliga hållningen, men äfven utanför kongressen, i suffragetternas läger, träffade jag män, som voro lika uppoffrande och entusiastiska som kvinnorna. En af dem var mr Pethick Lawrence, som öfvergifvit allt för att tjäna saken genom tidningen "Votes for women", en annan var en vetenskapsman, gift med en svenska. Men de två makarna vore värda sin egen artikel eller allra helst en liten och rörande novell.

ELIN WÄGNER.

Landets främsta

litterära och konstnärliga illustrerade familjetidning bör ej saknas i något hem. Pristäfplingar hvarje vecka. Helt år 6:50, halft år 3:25, lösnummer 12 öre.

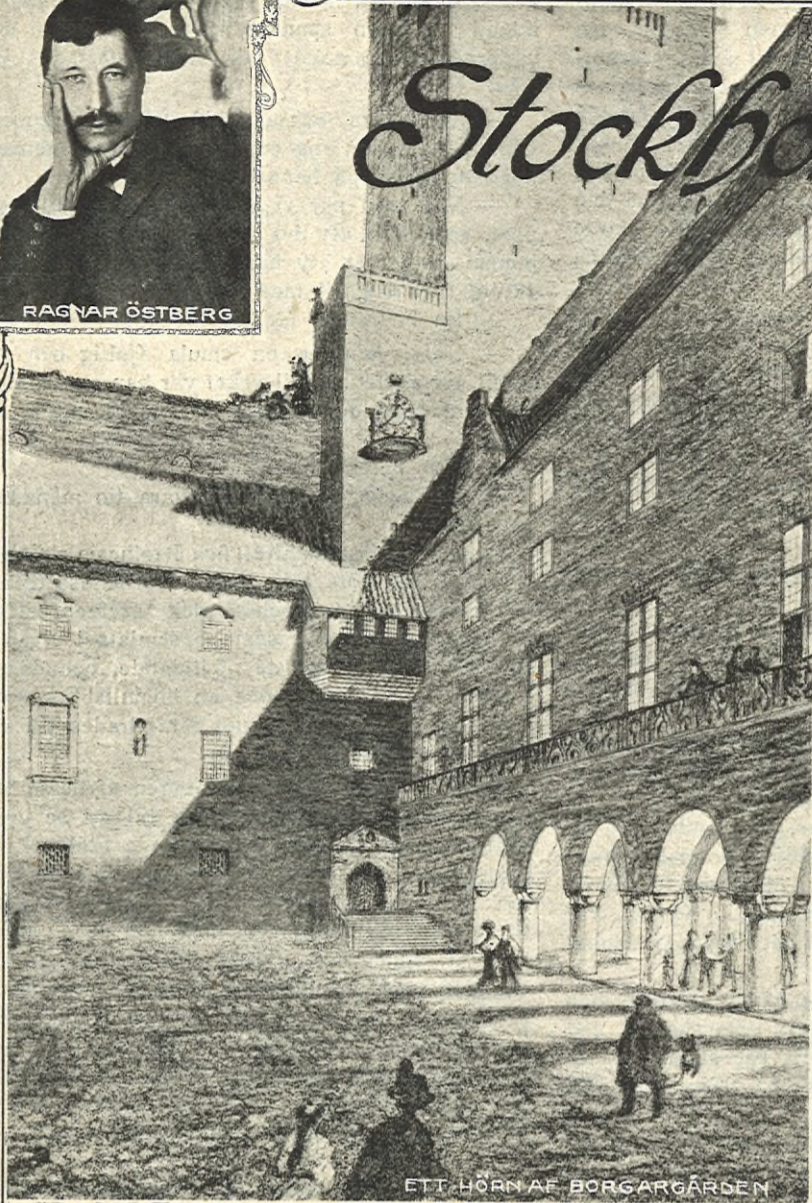
IDUN

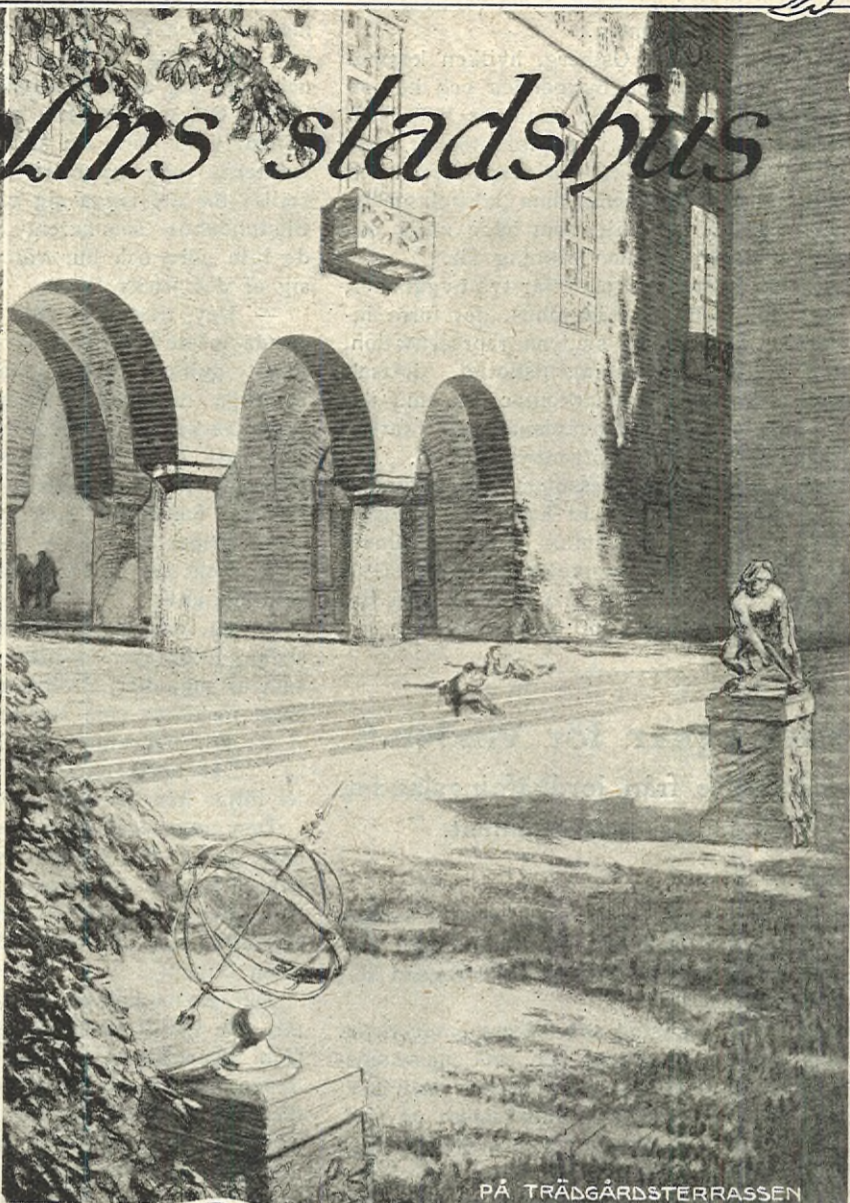
BILDER FRÅN BARNERS DAG. 1—4. DETALJER UR GATULIFVET OCH DET HISTORISKA FESTTÅGET. 5. GUSTAF III:S PAVILJONG I IDROTTPARKEN. 6. GUSTAF III OCH HANS HOF. 7. IDROTTPARKENS TIVOLI. 8. UTANFÖR VÄRDHUSET BLÅ PORTEN. 9. KRONPRINSPARET SAMT PRINSESSORNA INGEBORG OCH MÄRTHA ÅSE HUR PRINSESSAN MARGARETHA ÅKER RUTSCHBANA. 10. FOTBOLLSTÄFLINGEN. — A. BLOMBERG FOTO.

Stockholms stadshus

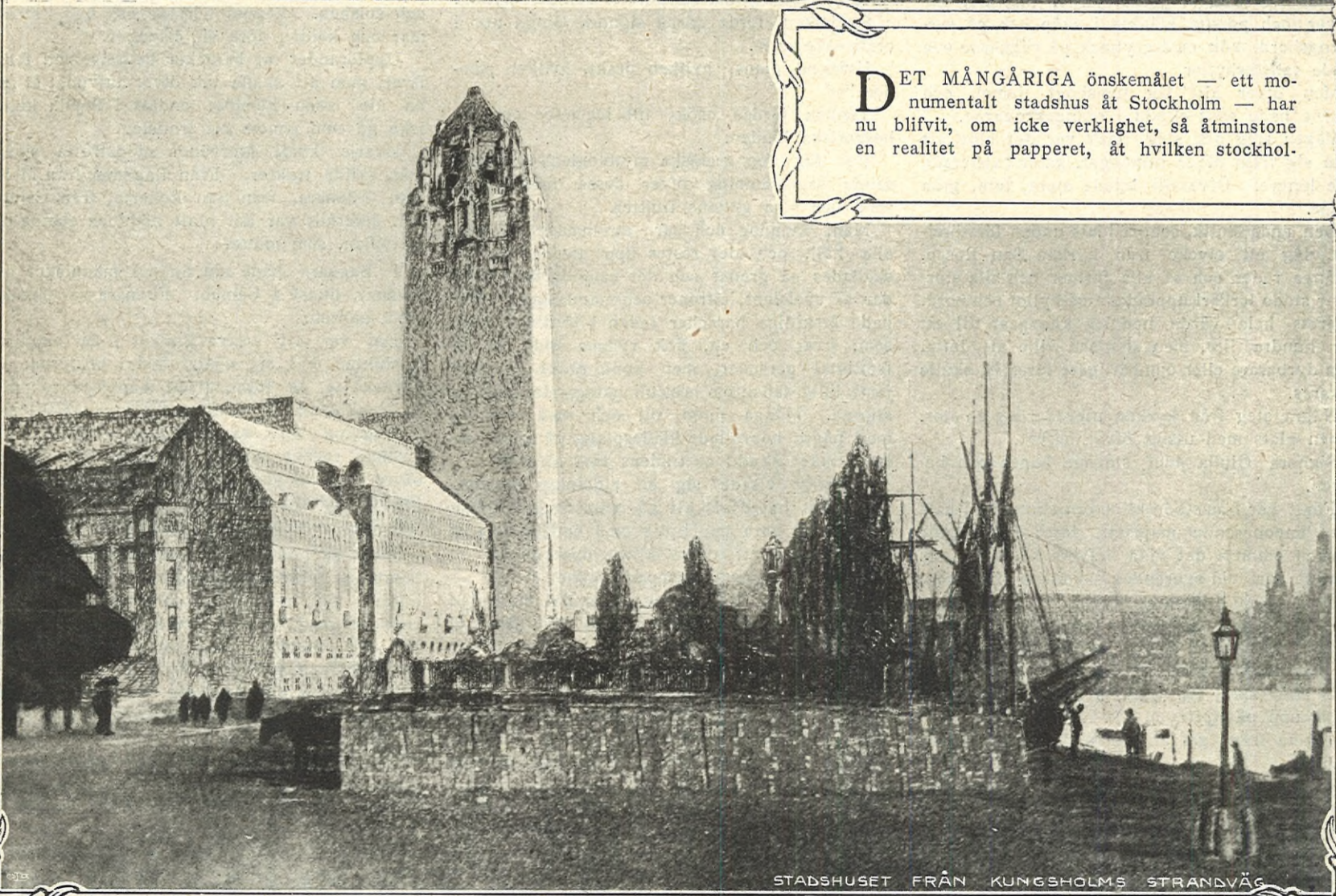

ETT HÖRN AF BORGARGÅRDEN

PÅ TRÄDGÅRDSTERRASSEN

DET MÅNGÅRIGA önskemålet — ett monumentalt stadshus åt Stockholm — har nu blifvit, om icke verklighet, så åtminstone en realitet på papperet, åt hvilken stockhol-

STADSHUSET FRÅN KUNGSHOLMS STRANDVÄG

Spalten om böckerna.

IDUNS BOKLISTA upptar *hädanefter titlarna på samtliga insända nyutkomna böcker. De arbeten, som dessutom önskas granskade af våra fackannälare (för skönlitteratur friherrinnan Marika Stjernstedt m. fl., för ungdomslitteratur seminariedjunkten Marie Louise Gagner), böra tillställas redaktionen i tvänne exemplar.*

(Forts.)

Gång på gång trängde han in bland vacklande ruiner, där trapporna störtat in lät han fira sig ned ända till källarvåningarna, i den förhoppningen att kunna rädda något människolif, och en dag i Bagnara, då han tillsammans med sin skvadron förde en skara flyktingar i en roddbåt öfver till ett krigsfartyg, som låg förankradt ute på redde, och ett barn därunder råkade falla i vattnet, var det han, som snabb som blixten kastade sig i och räddade den lille.

Alla sågo också upp till honom som till en hjälte, kände sig eldade till bragder och stordåd genom hans ädla föredöme.

Men när de så om kvällen samlades till den gemensamma måltiden ville han, att alla mödor och besvärligheter skulle vara glömda och endast glädje och munterhet råda.

Gärna visade han signora Giulia och Lucilla någon liten uppmärksamhet i form af en ask fikon eller något i den vägen, som han sökte fram ur sina förråd, och han försummade icke en dag att göra Mariuccia ett litet besök. Dock hade Paoluccio blifvit hans särskilda gästling. Och Paoluccio hörde minsann icke till de dummaste. Första gången han fick se professorn räckte han armarne emot honom och jollrade pa-pa!

— Det skall du inte ha sagt för intet! utbrast då professorn. — Jag tar dig med mig till Neapel och gör dig på allvar till min pojke. Hvilket beslut tycktes tillvinna sig Paoluccios odelade belåtenhet, ty han svarade med att på nytt räcka armarne mot sin adoptivpappa.

Till lägerlif hör alltid en smula röfvarlif, och det röfvades äfven rätt tappert ur förrådskåpet. Allt emellanåt kom "advokaten" och beskärnade sig inför signora Giulia öfver dylika bevis på "slapp moral", men signor Carlo visste förmåla, att en hel burk med smör blifvit påträffad under densamme advokatens halm-madrass. I stället för att som afsedt var sätta smak på makaronerna, fick den i stället tjäna till att förbättra skeppsskorporna, ja, d. v. s. i ganska begränsad utsträckning, ty rofvet frånhändes röfvaren. Och själfve signor Carlo, kom han icke en gång med ett stycke parmesanerost, som han smusslat i fickan, under det han fungerade som öfverkok!

Dagen efter Antonias död hade signora Giulia med Lucilla och Mariuccia flyttat in i hennes tält, äfven signor Carlo, hvilken likt en trogen gårdvar tog sin plats närmast ingången.

De fyra halm-madrasserna följde utmed tältets väggar, i midten reste sig tältstången, som äfven fick tjäna till ljushållare. Vid dess fot var köket inrymdt, d. v. s. en spritlampa, där mjölk och välling koktes åt den med varghunger utrustade Paoluccio. Signora Giulia blef snart så van vid att utföra allehanda slags sysslor sittande på sina korsade ben, att hon slutade med att anse stolar och soffor som rena lyxartiklar.

Signor Guido kom gärna in och hälsade god morgon, innan afmarschen. Han föregaf, att det var för Mariuccias skull han kom, men det var inte svårt att gissa, hvem som utfödde den verkliga dragningskraften.

Dock vågade han nästan aldrig rikta ett ord till Lucilla. Han hade hört sägas, att hon förlorat sina föräldrar och ville lämna henne i ro i hennes sorg. Dock kunde han icke värja sig för en svag förhoppning om att hon en dag åter skulle kunna komma att lyssna till lifvets röster.

(Forts.)

BORGARE af Ludvig Nordström är det verkliga en nöje att få anbefalla. På mången god dag har jag inte läst en fylligare, mer underhållande och vackrare novellbok. De som räknat Ludvig Nordström till de s. k. Norrlandsdiktarne (*Kains land*, *fria vers*, och *Fiskare*, ångermanländska allmogebestämmelser) få i och med denna hans tredje bok lämna föreställningen bakom sig. Det är genuint svenskt småstadskynne öfver historierna och mer än så: det är ett personligt kynne öfver dem, en vidd i perspektivet också öfver de enklaste motiv, som frappa och vinna mer ju längre man kommer i läsningen.

Boken inledes med några filosoferande sidor, *Det osynliga leendet*, som ge den dess ton i och med författarens lösning af begreppet humor. Nu skall man emellertid inte tro att Borgare är en samling humoresker. Den har inte en öfverdrifven åtbörd och äger intet tycke af karikatyr. Men den är alltigenom grundad i en fin och mänsklig humor, den är full af lustighet, af värme och vänlighet; den presenterar sina typer — ett helt galleri — med ett leende, som smittar.

Öförglömliga bli patron Lack, "den lille mannen med svarta ögon och något kalnad hjässa, liflig som en ekorre, full af hetsighet och vrede och vänlighet och vemod"; den gamla fula kloka fru Sofi Unæus, som helt öppenlystigt kallar sig själf fyllkaja; den resigneradt filosofiske doktor Moman — och alla de unga figurerna, fulla af hjärta och oro, Erik Nordhammare i hans första kontakt med det brutala kärlekslifvet och "unge herr Lukas Åbygge norr på stan", han som talade illa om kvinnor (och hvarför han gjorde det); sonen, som fick offra till sin döde faders skugga och den vackra Maria Hökert, som bar ett sådant underligt sken inom sig. Man kan omöjligt räkna upp dem alla. *Galoschmakaren*, en af bokens centralaste noveller, är ett mästerverk af originell fantasi, och i de fem små historierna om Tomas Lack visar författaren sig som en barnaskildrare till hvilken vi helt enkelt icke äga något motstycke. — Novellen *Också människor* knyter genom sitt motiv denna samling till den föregående, *Fiskare*. Från denna — f. ö. en förträfflig bok ur den litterära realismens synpunkt — är dock steget hit långt. I *Borgare* talar en alltigenom egenartad gestaltsförmåga med nya, både rörande och roliga, ofta djupsinniga bilder, och verkligheten blir symbol för ett rikt inre fantasilif.

Men mitt utrymme är som vanligt knappt, och jag får nöja mig med dessa antydningar. Säkerligen kommer Ludvig Nordström att med *Borgare* ingå i det allmänna medvetandet och bli i bästa mening populär.

Man syns möjligen lätt orättvis mot de andra, mindre betydande, när man kommer från en verkligt god bok. *Nils Wilhelm Lundh* har gifvit ut *Lifvets Sagor*, och välförtjänt erkännande måste skänkas hans veka och känsliga berättelsekonst. Sagor ur lifvet hade dock varit en mindre anspråksfull och äfven exaktare titel för denna bok, som i sagoton återger några öden eller situationer ur världen. Det är en drömmande optimist, som valt ut dem. Man är endast icke fullt viss om, att han ägt

förmåga att se de andra. Han har sin begränsade genre och man känner gränsen, men innanför denna odlar han med kärlek. Man minns hans historier för deras poetiska stämning, i somliga rent sentimental, i andra lättare, ljus och älskvärd, så exempelvis i *Ringlinjens redaktör*, som börjar så här: "Han är ett gatans barn, nöjd och hoppfull, bara det bär med strömmen". I den första novellen, *Mot öppen led*, överklig som en saga, kanske mer än som åsyftats, visar författaren sin vackert naiva tro på människohjärtats förmåga af förnyelse. — En särskild komplimang för tecknaren af den enkla, men verkningsfulla titelvinjetten.

Waldemar Swahn: Kungl. Maj:ts och rikets är också noveller, tämligen bagatellartade satirer öfver ordningen och lifvet i våra ämbetsverk. De äro lättflytande, ha en viss lustighet, icke vansinnigt roande, men väl så underhållande och läsvärda som mycken annan förströelse-läsning och burna af obestriddigen godt humör. Jag föredrar dem framför författarens mer känslösamma saker, hvilka fylla bokens senare del under den gemensamma titeln *Skyntar* och där man alltför mycket saknar personligt sårmarke i stil och åskådning.

Vid mörkrets portar, novell af *Bertel Gripenberg* är, så vidt jag har mig bekant, den finske poetens debut i bokform på prosa. Jag kan ej finna den odeladt lyckad. Det ligger en viss pretention i att komma med denna enstaka lilla novell, som endast fyller rätt anspråkslösa mått som människoskildring. Historien passerar på ett sjukhus, en ögonklinik, där hjälten, en ung präst, och hjälntinnan, den förföriska fru Nord, träffas. Damen är demonisk och hänsynslös och drar till sig den oerfarne mannen, tar honom helt och lämnar honom därpå åt sin ensamhet och sitt öde (obotlig blindhet). Det har gjorts för mycket af ämnet i yttre patos och i sensuell skildring och för litet, där det gällt psykologisk trovärdighet. Den rent språkliga skönheten, de mättade perioderna och bildernas ymnighet äro här icke nog, samtidigt som de naturligtvis utgöra bokens obestriddiga förtjänst.

Två ganska tunna dikthäften föreligga. Det är *Hans Larsson: På vandring*, och *Artur Möller: Minnena*, ett dikturval. — Hans Larsson är, som man vet, essayisten, författaren till *Intuition, Studier och meditationer* m. m. I dikthäftet är det emellertid icke prosastyckena jag föredrar; de förefalla mig mera purt formkonst. I versen först gör man också bekantskap med poetens temperament, som är inåtvändt och stillsamt. Det är icke starkare originella saker i den lilla boken, men de äro vackert lugna, vackert vemodiga. Så slättbilderna i hexameter, så de kortare, mer intima dikterna. Jag citerar några af dessa strofer:

Jag tänker på och vet ej rätt hvarför,
en bild som jag väl sett nån gång i tiden
och som står upp ur ett af själens iden:
en liten damm som ej en krusning rör,
och rundt omkring stå gamla, kloka pilar
och blicka ner. Hur stilla allting hvilat!
I speglad ro stod hela världen så.
Jag visste ej om större världar då.

Artur Möller dokumenterar sig som ett mindre drömmande, lättare diktarekynne. Flera af hans små — alla korta — poem äro ju elegier, men svärmodet är ej alltför tungt; en viss elegans i uttrycket lyfter och bär dem. Ett knappt femtiotal sidor är emellertid ej mycket för att lära känna en poet; intrycket af *Minnena* blir tämligen tunt; men man antecknar dock många fyndigt formade och äfven några omedelbart och känsligt funna strofer.

Paul Rosenius: De unga gubbarne har icke mycket medryckande intresse för dem, som

Hvarje husmoder bör prenumerera på **Barngarderoben** Hvarje sömmerska likaså.
Pris för helt år 3 kr.; halft år 1:60 kr. Lösnnummer 30 5rs. 12 häften årligen.

Från Rue de la Paix till Strandvägen

I STÄLLET FÖR ATT beskrifva vårmoderna, eller rättare, den del af dem jag icke förut anförtrött er, skulle jag vilja pläderna deras sak en smula hos er. Det kan nog mångenstädes behövas i dessa rationella och strängt praktiska tider! Ja, tro nu icke att jag på något sätt ämnar att tala illa om det praktiska, utan det kan i alla fall hvarken verklig elegans eller "chic" åstadkommas, men jag menar endast att ni icke får vänja er vid att nöja er med en sak till er egen person endast och uteslutande för att den är praktisk! Ni ser skillnaden!

Inte sannt, vi ha alla i vår hjärna, eller kanske till och med i vårt hjärta, ett litet privat porträttgalleri af de människor vi träffat och känt, som synt oss ädlast och bäst och hvilka på ett eller annat sätt imponerat på oss? En af de allra finaste platserna i detta mitt, Gudilof, alls ej obetydliga galleri, upptages af porträttet af en sträng och vacker medelålders fröken, i hvars ansikte man nogsamnt ser att hon är utrustad med stor myndighet och världslig makt, trots det mera än enkla svarta mohairförkläde, som skyler hennes gestalt. Denna min väninna predikade alltid med öfvertygelse och årens pondus att: saker och ting få icke vara för vackra! Och ändå är hon icke svenska. Hvilket gjorde att på hennes del af jordklotet hennes åsikter i detta estimerades såsom ytterst originella. Men sens moralen och det förfärliga i saken är just detta: hade hon varit svenska hade ingen människa speciellt fäst sig vid hvad hon hade sagt,

smula vara på dem man har. Det stärker icke så litet i kampen för tillvaron, och den anse ju till och med kväkarne att man har skyldighet att kämpa.

Kläd er vackert, så vackert ni kan, omge er med vackra saker, och försök hålla de fula på så långt afstånd som möjligt ifrån er, regnar det, så sätt höggul linong för edra rutor, på det ni måtte få en illusion att solen ändå skiner, så att ni kan utföra edert arbete med den sanna geisten, sök det vackra hos de människor ni möter, de skola i längden skämmas en liten smula att helt och hållet svika ert förtroende, och ni skall själf så småningom af allt detta få något af skönhetsens aflans i er personlighet, äfven om ni, hvilket ju alls icke är så omöjligt, har norrköpingsnäsa och en alls icke oklanderlig ansiktsoval.

Det är egentligen den vackra hvita tvättklädningen, som kommit mig att tänka på allt detta, jag fick lust att aldeles särskildt rekommendera den åt er, men kom så att tänka på att väl de allra flesta anse den onödigt fin och påkostad. Och eftersom ni ju ser klädningen här bredvid detta, och ganska lätt förstår hur den är hopkommen (utom volangen, som stor-skräddaren har haft råd och förstånd att göra med bredare bårder bak, hvilket är omöjligt och onödigt för vanliga dödliga), så har min rekommendation i stället blifvit till en försäkran att åt er är ingenting för godt, och endast det allra bästa godt nog!

GWEN.

Modell Béchoff David. Klädning af violfärgad tussor, jacquette af groft linnestramaljtyg.

Modell Drecoll. Tea-gown af blekblå muslin. Underklädning af rosafärgad satin, rosetter af blått siden, stola af tyll chiné.

här tycka flertalet dugliga damer vid hennes år aldeles som hon, fast de icke göra en rent teoretisk propaganda för sina åsikter, de nöja sig med att synnerligen effektivt omsätta dem i praktiken genom att använda sitt inflytande på människor och ting omkring dem. Och så kommer det sig att den förnäma utländska damens: saker få icke vara för vackra, i vårt mera krassa medvetande karikerats ända därhän, att, som bekant: en anständig flicka icke får vara för vacker!

Kära ni, allt detta är ju fruktansvärda misstag! Hvarken saker eller människor kunna någonsin bli för vackra, och aldrig så vackra som väl egentligen meningen med dem har varit. Och i detta enda gäller ännu den gamla jesuitreglen att ändamålet helgar medlen, isynnerhet som ju dessa senare aldrig kunna vålla skada för andra än er själf, och detta endast i de fall ni i ungdomligt öfvermod skulle falla för frestelsen att börja kvacksalfva på er själf med så kallade skönhetsmedel.

Det är alls icke "ytlighet", flärd och all denna vackra världens ondska när ni försöker få er själf, er omgifning, och er nya sommarklädning så vacker som möjligt, det är helt enkelt er plikt mot er själf och edra närmaste. Man har nu en gång icke roligare än man gör sig, och som bekant är det icke mera godt om nöjena än att det kan vara skäl att taga en

Modell Laferrière. Tvättklädning af linong med smala veck och infällda valenciennespetsar. Bredt skärp af halmfärgadt siden med fransar.

Mönster till ofvanstående dräkter, M å 1: 50 pr st., kunna erhållas från

Iduns Mönsterafdelning, Stockholm.

